

Litteraturen ett kollektivt fält

Läsandet minst lika viktigt som skrivandet.
Poeten Jenny Tunedal vill inte bara vara poet.

Jenny Tunedal har gett ut fem diktsamlingar men är också översättare, lärare och kritiker.

– Att skriva är väldigt ensamt, och för mig är litteraturen ett kollektivt fält. Det passar mig att inte bara vara poet, berättar hon.

När jag träffar henne så kommer hon precis från ett textseminarium. Jenny Tunedal är en av två huvudlärare på masterprogrammet och tillika författarutbildningen *Litterär gestaltning*.

– För mig är läsandet minst lika viktigt som skrivandet, och det är väldigt häftigt att vara med i andra människors textprocesser på det sätt som jag som lärare är. Vi lär oss tillsammans, förklarar hon.

I vår ska hon dock ta tjänstledigt för att skriva. Om vad vet hon inte än.

– För mig är skrivandet ett sätt att tänka, ett sätt att ta reda på saker. Jag vet inte på förhand vad jag skriver om, bara att jag inte vill skriva samma sak som jag redan gjort. Men alla mina diktsamlingar handlar på något sätt om kärleken och döden så jag antar att det här också kommer göra det, säger hon med ett skratt.

Jenny Tunedals senaste diktsamling *Rosor skador* från 2017 skildrar demenssjukdom, vilket båda hennes föräldrar drabbades av. Men det var inte självklart för henne att vilja skriva om det.

– Det satt långt inne att de anteckningar jag gjort under åren som mina föräldrar var sjuka skulle angå andra människor, berättar hon.

I diktsamlingen är det inte alltid tydligt vem som talar, om det är den sjuke eller den närstående.

– Jag ville skriva både om den som

Jenny Tunedal Foto xx

drabbas men också om känslan det orsakar hos dess anhängare. Livet börjar allra oftast med att dina föräldrar talar om för dig vem du är. Det går djupt in i kärnan av din identitet när de inte känner igen dig längre, säger hon.

I boken pågår flera narrativ och möten med andra texter. Utöver relationen mellan modern och dottern finns till exempel Dr Alzheimers möte med den första patienten som diagnosticerades med demenssjukdom, och inslag av Shakespeares *Kung Lear*.

– Jag stod inte ut med att det bara skulle handla om jaget och mamman, jag behövde vidga boken. Men även om det finns olika narrativa trådar så faller de så småningom sönder och det är viktigt. Jag ville inte skriva en förnuftig och klok bok, förklarar hon.

Det allra senaste som Jenny Tunedal är aktuell med är en dikt på Poetens plats i Alingsås. Hon skrev den i samband med att hon fick förfrågan.

– Jag såg det som ett hedersuppdrag och ville skriva en platsspecifik dikt. Det var både roligt och svårt då jag inte hade så mycket tid på mig, berättar hon.

Hon utgick från förutsättningarna för dikten när hon skrev den, från det själva

»För mig är skrivandet ett sätt att tänka, ett sätt att ta reda på saker. Jag vet inte på förhand vad jag skriver om, bara att jag inte vill skriva samma sak som jag redan gjort.«

faktum att den skulle visas på en skylt i det offentliga rummet.

– Den handlar om vem som går förbi, eller som inte går förbi, om vem som är innanför och utanför. Dikten hade inte låtit som den gör om inte valrörelsen hade pågått medan jag skrev den, berättar hon.

Sist men inte minst översätter Jenny Tunedal, vilket är en viktig del av hennes skrivande praktik.

– I somras var första gången som jag skulle låtit bli att översätta, men jag kunde inte motstå det utan började på ett nytt projekt ändå, förklarar hon.

Hon översätter författare som hon själv vill lära sig något av, till exempel Sylvia Plath, Anne Sexton och Claudia Rankine.

– Det är oerhört lärorikt att skriva någon annans text, berättar Jenny Tunedal.

■ EVELINA IVARSSON